

МАКОДРОМ ОТ ТЮЛЕНИТЕ ШОТЛАНДСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Вера Стоименова, —

chitanka.info

Преди първите моряци да обърнат изрисуваните носове на корабите си към моретата, за да открият какво има отвъд техните земи, морският цар и царица живееха под вълните в мир и щастие. Те имаха прекрасни деца с кафяви очи и стройни нозе. По цял ден те играеха с дивите морски коне и плуваха из горичките от пурпурни водни анемонии, които растат на морското дъно. Тези чудни същества тъй обичаха музиката, че където и да отиде, все се чуваше тяхното пеене, което прилича на смеха на вълните.

Но един ден голямо нещастие сполетя морския цар и неговите безгрижни деца. Царицата, тяхната майка, се разболя и умря. Голяма беше мъката им и те я погребяха между кораловите пещери на царството. И когато тя си отиде, вече нямаше кой да се грижи за морските деца, да реши прекрасните им коси и да ги приспива с нежна морска песен. Царят виждаше как несресаните им коси висят като сплъстени водорасли, чуваше как се мятат неспокойно нощем, без да могат да заспят; и той реши, че трябва да си намери нова жена, която ще се грижи за децата му. По това време в тъмната морска гора живееше една чудна магьосница. Царят я помоли да му стане жена, макар че не изпитваше никаква обич към нея, защото сърцето му беше погребано в кораловите пещери, където лежеше неговата мъртва царица. Морската магьосница си помисли, че няма да е зле, ако стане морска царица и да управлява такова голямо царство. Затова веднага се съгласи да се омъжи за царя и да стане мащеха на морските деца. Но тя беше лоша мащеха, защото щом видя кафявите им очи и стройните нозе, завидя на хубостта им и се озлоби, че други, по-красиви от нея, трябва да обитават морето.

Един ден магьосницата се върна в своята тъмна морска гора и откъсна отровните жълти зърна на морското грозде, което расте там. От тях тя свари вълшебно питие и направи жестока магия на морските деца. Тя ги прокле да изгубят своите стройни тела и да се превърнат на тюлени. Магьосницата поиска те да плуват като тюлени в морето. Само веднъж в годината от залез до залез те ще могат да си възвръщат своята истинска форма.

Магията настигна морските деца, когато си играеха с дивите морски коне и плуваха сред горичките от пурпурни морски анемонии, които растат в морските лехи. Телата им започнаха да надебеляват и да загубват формите си. Прекрасните им ръце се превърнаха в несръчни

тромави крайници и тяхната нежна кожа се покри с копринена козина в сиво, черно и златистокафяво. Но все пак те запазиха своите топли кафяви очи и уменията да пеят любимите си песни.

Когато баща им откри какво се бе случило, гневът му към злата магьосница беше страшен. Той я изгони да живее завинаги в нейната тъмна морска гора. Но за жалост, не можеше да развали магията, която тя беше сторила. Тогава тюлените, предишните морски деца, изпяха мъката си, че не могат да останат повече със своя баща в местата, където някога са били щастливи. И изпълнен от скръб, старият цар ги наблюдаваше как отплуват.

Дълго, дълго плуваха тюлените по моретата. Веднъж в годината от залез до залез те ще намерят ивица земя, скрита от човешко око, и там ще хвърлят своите копринени козини от сиво, черно и златистокафяво и ще приемат своите стари, прекрасни форми. Но техните развлечения и игри на брега никога не продължават дълго. При втория залез те навличат отново своите козини и се гмурват в морето. Хората разправяха, че тюлените дошли за пръв път край Западните острови като тайни пратеници на двореца на норвежките крале на Лохлън. Каквото и да е, сигурно е едно, че те обикнаха този мъглив западен бряг, защото и до днес можете да ги видите как обикалят около остров Люис, край Рона, който е Островът на Тюлените, или в Харисовия проток. Хората от Хебридските острови научиха легендата за морските деца и това, че веднъж в годината от залез до залез могат да се видят, когато се забавляват върху някоя брегова ивица.

Някога имаше един рибар на име Родрик Макодром от рода Доналд. Той живееше сам-самичък на остров Бернерери във Външните Хебриди. Един ден, като вървеше по брега, където бе оставил своята лодка, той чу, че някой пее. Гласът идеше от близките скали. Заинтригуван, рибарят приближи към скалите, надникна над тях и видя няколко морски деца, които се забавляваха, докато настъпи следващият залез. Когато играеха, дългите им коси се развяваха зад тях и очите им блестяха от радост. Родрик не ги гледа дълго, защото знаеше, че тюлените се срамуват от смъртни хора. Но когато се обърна, забеляза купчина копринени козини — сиви, черни и златистокафяви, които лежах на скалата край него, захвърлени от морските деца. Рибарят взе една от златистокафявите, която блестеше най-

ослепително, и си помисли, че ще бъде добра плячка, ако я занесе в своята крайбрежна колиба. И той я взе и за всеки случай я скри върху гредата над вратата.

Вечерта след залез, когато Родрик кърпеше мрежата си пред огнището, той чу странен, тъжен глас пред вратата на колибата. Той погледна и видя най-хубавото момиче, което някога беше виждал. То имаше стройни крака и очите му бяха кафяви и топли. Момичето не носеше никаква дреха върху бялото си тяло, но нейната златистокафява коса се спускаше гъсто и я закриваше.

— О, помогни ми, помогни ми, смъртни човече! — молеше се тя. — Аз съм една безпомощна дъщеря на морето. Аз изгубих моята копринена тюленова кожа и докато не я намеря, не мога да се върна при моите братя и сестри.

Още когато я покани на прага на колибата си и ѝ даде своята вълнена дреха да се облече, Родрик знаеше много добре, че това прелестно дете на морето не беше никое друго, а собственицата на златистокафявата кожа, която той открадна сутринта от брега. Той трябваше само да се надигне и да достигне гредата над вратата, за да смъкне оттам скритата тюленова кожа. И тогава тя щеше да бъде свободна да отплува и да се присъедини към своите морски братя и сестри. Но Родрик я погледна, тъй както бе седнала край неговото огнище, и си помисли колко хубав ще стане животът му, ако вземе тази красива тюленова жена за съпруга. Тя ще разсейва неговата самота и ще му донесе радост на сърцето. Затова каза:

— Не мога да ти помогна да намериш своята копринена тюленова кожа. Съмнявам се, че някой е минал и я откраднал от брега, а сега вече е отишъл далеко. Но ако останеш тук и се съгласиш да бъдеш моя жена, аз ще те уважавам в моя дом и ще те обичам цял живот.

Дъщерята на морския цар повдигна кафявите си очи, пълни с мъка, и погледна рибаря.

— Ако наистина моята копринена кожа е открадната и няма надежда да я намеря, аз нямам друг избор, освен да остана при тебе и да бъда твоя жена — каза тя, — защото аз не мога да се надявам на друга по-голяма милост от своята, а пък се страхувам да остана сама в смъртния свят.

Тогава тя въздъхна за живота на морето, за който си мислеше, че вече никога няма да види.

— Но аз винаги ще гледам към моите морски братя и сестри, които напразно ще ме чакат и викат в морето.

Нажали се сърцето на рибаря от нейното нещастие, но той беше така запленил от красотата и нежността ѝ, та разбра, че никога няма да я пусне да си отиде. Много години Родрик Макодром и неговата красива тюленова жена живееха в колибата на брега и имаха много деца; деца със златистокафяви коси и нежни гласове, само за песни. И хората на този самотен остров нарекоха Родрик Макодром — от тюлените, защото беше взел за съпруга тюленова жена, а децата му нарекоха: децата на Макодром от тюлените. Но през цялото време дъщерята на морския цар таеше своята голяма мъка. Тя се разхождаше сама по брега, слушаше музиката на морето и смеха на вълните. И понякога чуваше своите братя и сестри, които плуваха край брега, да викат името на своята отдавна изгубена сестра. И тя копнееше с цялото си сърце да се присъедини към тях.

Един ден Родрик тръгна както обикновено на лов и се сбогува сърдечно с жена си и децата си. Но по пътя към лодката един див заек пресече пътя му, което е лоша поличба. Родрик се подвоуми какво да прави след това лошо предзнамение; дали да се върне, или да върви. Той погледна небето и си каза: „Изглежда, че нещастieto ми този ден ще бъде само в малко ветровито време. Но аз съм издържал доста бури!“ — И той продължи своя път.

Още не беше навлязъл навътре в морето, когато вятърът духна. Той свиреше над морето, свиреше и около колибата, където бяха жена му и децата му. Най-малкото дете стоеше на брега, слагаше раковини на ушите си и слушаше музиката на морето, която обичаше, а майка му го викаше да се прибира. Тъкмо то пристъпи прага, вятърът духна с бясна сила и вратата на колибата така се тръшна, че торфеният покрив се разтресе. Най-сетне, изтикана от гредата, където лежеше откак Родрик я постави, долу падна тюленовата копринена кожа на красивата му тюленова жена.

Нито дума тя не изрече на глас срещу човека, който беше я държал тук против волята ѝ през всичките тези дълги, дълги години. Но тя съблече своите смъртни дрехи и прегърна тюленовата кожа. После се сбогува с децата си и слезе при морето. И там, докато дивите

морски коне лудуваха край брега, тя облече кожата в златистокафяво и заплува във водата. Скоро тя се обърна да погледне за последен път колибата, където може би беше познала малко щастие, въпреки нежеланието си да живее там. И през пенливата ивица на брега, където се разбиваха вълните, идващи от великия Атлантик, тя видя своите деца да стоят изоставени на брега. Но за нея повикът на морето беше по-силен, отколкото плача на нейните родени на земята деца. И тя заплува все по-навътре и по-навътре, като пееше от радост и щастие.

Когато Родрик Макодром се върна от дневния си лов, той намери една отворена врата на колиба, изоставена завинаги от женска грижа, без признак от торфен пламък в огнището, който да поздрави неговото завръщане. Страх изпълни сърцето му и той посегна към гредата над вратата. И когато видя, че тюленовата кожа я няма, разбра, че неговата хубава жена се е върнала в морето. Голяма беше мъката му, когато разплаканите деца разправяха как майка им се сбогувала с тях и ги оставила сами на брега.

„Проклет да е денят, в който заекът пресече пътя ми към лодката! — вайкаше се Родрик. — Защото не само че духаше силен вятър и имах лош улов, но и ето какво голямо нещастие се стовари върху мен.“

Той никога не забрави своята хубава тюленова жена и тъжеше за нея през целия си живот. А синовете му, а след тях и синовете им винаги помнеха, че майка им е тюленова жена, и внимаваха никога да не смуцават или да не навредят на срещнатия тюлен. И те бяха наречени рода Макодром от тюлените, който стана известен в целия Северен Юист и Външните Хебриди като част от рода Доналд.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.